

MEZTELEN TÖRTÉNET

DOMONKOS ISTVÁN

Ez nyáron történt. Előbb egy Karl nevezetű német jött mindjárt májusban a szigetre, s a meztelenekről esténként előadást tartott a bárban. Égszínkék és fehér öltönyöket hordott, s azt bizonygatta, hogy a meztelenség nem akármilyen, mert a biblia is azt mondja, ez és ez a filozófus meg ezt meg ezt. Senki sem hallgatta, mert szívbjajos volt és öreg, majd nyolcvanéves. Hatalmas, szakadozott szélű albumot hordott hóna alatt, tele fényképekkel a meztelenekről.

Úgy esett, hogy az első napok elmúltával, miután újabb vendégek érkeztek, az öregnek senki sem köszönt többé. Továbbra is kijárt azonban a nudistatelepre, meztelenre vetkőzött esőben is, s estig senki sem látta. Időnként szívrohamai voltak, s olyankor egy-egy vörös nitroglicerines ampullát csúsztatott szájába, sok baja volt az oroszokkal életében — úgy mesélte. Ha jól emlékszem, kezdetben valami öregasszony is ott hevert mellette, rátarti ember lehetett, s nagyobb időközökben, azért-e, hogy fölébressze, ágyékára eresztette lassan szánaz kezét az öreg. A tisztán látszó tengerfenéket nézték éber percekben. Azonban néhány napig lehettek csupán együtt, mert Grätchen, lábát törve a csúszós sziklák között, meghalt egy fészkerben ebédidő alatt, még a szigeten, s mivel majd kétszáz kilót nyomott, külön csónakkal szállították el.

Elfelejtettem mondani, hogy Karlnek gyönyörű hangja volt.

Míg a csónak a hullával lassan távolodott a panttól, fehér zsebkendőt vett elő zsebéből és integetett. A csónakos, a részeges Dzsí-dzsí, barátságosan visszaintegetett neki a „Vörös korallok” című dalt dúdolván, majd váratlanul a part felé fordította ismét a csónakot. Minden jól végződött azonban. Dzsí-dzsí zsebébe gyűrte a hullaszállítás árát, s aztán megkérte Karl, lökné el a panttól a csónakot.

De hát egyelőre még senki sem mondhatta közülünk este vacsora közben, hogy napközben a nap az ülepére ragadt. S vallami hideg szél fúj, mélyről a víz alól, május második felében.

Június elején váratlanul megjöttek a lányok, a három bécsi. S bár előbb mindnyájan voltunk meztelenek, ismét levetkőztünk.

„Senkire sem vagy tekintettel” — mondta Norvó Skatulyának, aki úgy tett, mintha nem hallaná, s közben a szélben állva lilána váltan reszketett, mert oly büszke volt a büszkeségére, hogy legszívesebben még a felszolgálat is meztelen végezte volna. Mi a lába előtt hevertünk szélvédett helyen, ahonnan a lányokat (a bécsieket) békátávlatból fogtuk. A dialógus örök időken által folyt Skatulya és Norvó között, ellentétes típusok voltak.

„Ha valaki más mondaná ezt nekem, Norvó — Skatulya az idegekre alapozva melázson beszélt, a monológ határán mozogva —, s nem éppen te, Te, aki itt ezen a helyen (meztelen fenekemre mutatott, de a nudistatelepet értette alatta) sétálni is csak hason fekve szoktál, egy szó nem sok, de annyit se szólnék.

(S kezdetben tényleg meg voltunk győződve mindnyájan, hogy Skatulya eltűnözött büszkesége okvetlenül rá fogja nyomni bélyegét mindnyájunk szexuális életére. Norvó magát védelmezve (tényleg védekezésre szorult) bennünket is védett, és Skatulya maró gúnya Norvóra loccsanva valahányszor bennünket is le-lespriccelt.)

Ezúttal azonban magáról a szállodaigazgatóról volt szó, aki Grätchenrel táncolt előző este, a középső bécsivel. Viszont Skatulya és Grätchen miatt állt oly hosszam a szélben, s Norvó csakúgy miatta hevert napokon át a hasán. Karl csak jóval később zárkózott fel melléjük. S rajtunk kívül alig is volt más meztelen abban az időben a telepen.

Nem tudom, mi történt volna, ha a szállodaigazgatónak történetesen nincs reumája (a háborúból), ha Skatulyának történetesen nem túl nagy a büszkesége, ha Norvó véletlenül nadrágban hever a szélben, s ha Karlot nem vágják volna lépten-nyomon földhöz az évek. Így másképp történt.

Elég az hozzá, hogy én már javában jártam az orvoshoz a legkisebb bécsivel, aki szüntelen csipogott és azt hajtogatta, hogy „megmondtam én neked, megmondtam” — „nézd, Dagmar — mondtam neki —, történt, ahogy történt, most már felszedjük az injekciókat, és aztán, adió” — amikor Grätchenrel, Norvó után, Karl került a sorna utolsóként. A szállodaigazgató a főszakács feleségével járt csónakázni azokban a napokban, integetett is eleget nekünk a part felé, míg egy napon meg nem tudta, hogy a főszakács tudja, aztán nem integetett tovább.

Skatulya óvatosabb lett időközben. Egyre gyakrabban láttam ülni, s a hónap közepe felé már csak hevent a hasán békésen Norvó mellett. Mivel bevágódott a felesége, Norvónak inventározni kellett, hazai szalonnát evett, s egyre sűrűbben betegeskedett. Egyszóval, Karlnek minden kedvezett.

Elsősorban az időjárás. Valaki nehéz követ nyomott a szél hadonászó karjaiba, s a nap mellbimbónál is parányibb volt a zenitben. Azt már mondtam, hogy szép hangja volt, a szerelemről kezdett hát énekelni hébe-hóba. S ott volt, nem utolsósorban, a pénze is.

— Milyen tiszta, istenem, milyen tiszta — hajtogatta az öreg, ment Grätchen gondosan leborotválta mindenünnen a szőrt. S tényleg, olyanok voltak a telepi lányok, mint a kopasztott ludak, csak kóvályogtak le-fel a napon vörös fenékkkel, s ha leheverték, mellüket újságpapírral borították le. A legmagasabb bécsi majd két méter magas volt. Martinikának hívták, s amellett, hogy teljes panorámát hordott magán, meg hogy szűz volt, egész nap csorgott róla az olaj.

S ki gondolta volna Grätchenről is, hogy valami egyáltalán szöveget üthet a fejébe. Bár pontosan ez történt vele, míg kisded játékait üzte a telepen, míg hosszú, telt, barna lábával parányi köveket lökdösött a vízbe a hátán fekve, vagy egy-egy tovaszálló lepke után rúgott lábát a kellesténél egy kicsit tovább felejtette a levegőben. (Mi úgy tettünk olyankor, mintha mögötte az üres hátú szikláról olvasnánk egész apró betűket.)

A dologba az is belesegíthetett, hogy azokban a napokban Karl álmában tényleg férfi lett. Ezután már csak az át- és ráíratás jöhetett. Mindnyájan láttuk, amint a pénz gazdát cserélt.

Grätchen meztelen zárdaszűzként viselkedett. A folyosóra zárta Ahmedet, a cukrászt, meztelenül, egész éjjel.

Az árnyékban heverték Karllal, hűsítő italokkal, batris magnetofonnal, tranzistorral, fényképezőgéppel meg ilyesmikkel körülsáncolva, s rátarti ember lehetett, mert nagyobb időközökben, azért-e, hogy felébressze, ágyékára eresztette száraz kezét az öreg. Időnként szívrohamai voltak, s olyankor Grätchen egy vörös nitroglicerines ampullát csúsztatott a szájába. Említettem már, hogy gyönyörű hangja volt az öregnek.

Időközben Herbert is megérkezett. S bár akkor már mindenki meztelen járt a szigeten, mégis feltűnést keltett hatalmas, szőrös testével. Kofferrel járt a telepre, s a koffer mindig tele volt sörösüvegekkel.

Martinikát nézte meg elsőnek, aztán Skatulyára tévedt a tekintete, legyintett, aztán Norvóra nézett, aki felkönyökölt felesége mellett, akitől nem messze Karl hevert Grätchennek. Grätchen felkapta a fejét, és az óriás oda-intett neki hatalmas, szőrös kezével.

— Mit csinál az a vén hülye azzal a csitrivel? — ordított rá aztán Skatulyára, aki időközben felállt.

Skatulya erre kiegyenesedett, közelebb lépett Herberthez, s csak ennyit mondott:

— Ruhe!

Mert Karl ezúttal mélyen aludt.

Ennyi lenne az egész.

Két napra rá egy idióta érkezett a szigetre a szomszédos szigetről. Leült Martinika mellé, aki Karlékhöz közel hevert, s a forró napon, a forró kövek között, annyi meztelen között, szemét az olajos góyalábakra meresztve játszani kezdett magával. Martinika természetesen felsikoltott, mert szűz volt, de az idegen nem hagyta abba.

Szerencsére Karl ezúttal ébren volt. Ő dobta el végtelen és őszinte, mély felháborodásában az első követ, amire valóságos közápor zuhant a férfire, aki a szomszédos szigetről jött. Martinika időközben messze szaladt mellőle, Karl meg mérhetetlen izgalmaiban akkora erkölcstelenség láttán végül is összeesett a napon, közvetlenül a víz mellett. A nitroglicerines ampullákat aznap Grätchen természetesen szállodai szobájukban felejtette.

Ez nyáron történt. Dzsi-dzsi, a csónakos akkor még szakállat hordott, és sokszor volt részeg. Herbert a mólón integetett a csónak után, de csakhamar elsietett, mert a mellbimbónál is parányibb nap aznap kegyetlenül perzsejt.

Skatulya nemsokára felvette a postán a neki járó összeget, s nekem úgy tűnt, hogy csak azután rohantunk bele a nyárba.